

Ján Adamus

16. nedeľa „cez rok“ – rok B

Apoštolí sa zišli k Ježišovi a porozprávali mu všetko, čo robili a učili. On im povedal: „Podte vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite.“ Lebo stále prichádzalo a odchádzalo mnoho ľudí a nemali sa kedy ani najesť. Odišli teda loďou na pusté miesto do samoty. Ale videli ich odchádzať a mnohí sa dovŕpili, kam. Pešo sa ta zbehli zo všetkých miest a predstihli ich. Keď vystúpil a videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera. A začal ich učiť mnohým veciam.

Mk 6, 30- 34

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

V prvých rokoch kresťanstva žila v hornom Egypte pohanská rodina, do ktorej patrili aj 12 ročný Pachomius. Jedného dňa do ich dediny, ktorá ležala v blízkosti rieky Nilu, priplávala veľká loď s oddielom rímskych vojakov. Vojaci sa rýchlo rozbehli po domoch a poliach a hľadali súcich mladíkov na vojenskú službu. Medzi chytenými chlapcami bol aj Pachomius. Zviazali mu ruky a zobrali ho na loď. Nik z egyptských chlapcov nechcel ísť dobrovoľne k vojsku, pretože rímsky vojak nemal ľahký život. Chlapcov previezli do mesta Téby, kde ich na noc vhodili do väzenia. Nedali im jesť ani piť. Väzni sa však veľmi čudovali, keď medzi nich prišlo niekoľko miestnych ľudí a priniesli im jedlo aj nápoj. Kto ste? – pýtali sa ich väzni. Sme kresťania. A prečo to robíte, keď nás vôbec nepoznáte? Kristus, náš Boh, nám to káže... Pachomius bol veľmi udivený ich dobrotou, lebo medzi pohanmi, kde doteraz žil, sa ešte s niečím podobným nestretol. Celú noc rozmýšľal a modlil sa ku kresťanskému Bohu, aby mu pomohol dostať sa na slobodu. Netrvalo dlho a jeho túžba sa splnila. Dal sa pokrstiť a stal sa horlivým kresťanom. V Egypte žili pustovníci, ktorých život napodobnil aj Pachomius. Založil kláštor a stal sa zakladateľom mníšskeho spôsobu života. Bol vôbec prvým mníchom, ktorý usporiadal pustovníkov do skupiny a napísal pre nich pravidlá. Pred jeho smrťou v r. 346 obývalo kláštory, ktoré založil, asi sedemtisíc mníchov. Tento spôsob života pretrval až do 11. storočia.

Dnešné evanjelium je pokračovaním evanjelia z minulej nedele, kedy Ježiš posielal apoštolov

ohlasovať evanjelium. Dnes počúvame, s akou radosťou sa vracali z misijnej cesty a rozprávali mu ako sa im darilo. Videl, že úspechy priniesli aj únavu a vyčerpanie, a preto im radí: Podte vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite. Ale evanjelista dodáva, že hoci sa o to pokúsili, tak sa im to nepodarilo. Odišli teda loďou na pusté miesto do samoty. Ale videli ich odchádzať a mnohí sa dovŕpili, kam. Pešo sa ta zbehli zo všetkých miest a predstihli ich.

Ježiš videl záujem ľudí o Božie slovo, a preto povedal: Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu. Z toho dôvodu okrem dvanástich posla do misijnej žatvy ešte iných sedemdesiatich dvoch a o niekoľko storočí neskôr už tisíce kňazov a rehoľníkov hlásalo evanjelium. Jedným z nich bol aj spomínaný svätý Pachomius, ktorého liturgická spomienka pripadá na 9. mája.

Ježišovo želanie bolo, aby sa nielen tí, ktorí sa celkom zasvätili Bohu, venovali evanjelizácii, ale aby evanjelizácia bola poslaním a záležitosťou všetkých kresťanov, ktorí majú hlásať Krista nielen slovom, ale najmä dobrým príkladom kresťanského života, lebo dobrý príklad býva často účinnejší než slovo.

V evanjeliách čítame, že Ježiš sa často vybral na opustené miesto, aby si tam oddýchol od ľudí. Určite však iba neodpočíval od hluku a vravy, ale najmä sa modlil. Nik mu v modlitbe neprekážal a nik ho nerozptyľoval. Využil tento vzácny čas s Otcem, aby prosil za ľudí, ktorí mali počúvať jeho slová, aby im porozumeli a uskutočňovali ich v živote. Aj toto bola jedna z foriem apoštolátu.

14-ročné dievča z Francúzska sa dozvedelo, že za spáchanú vraždu má byť popravený známy zločinec. Ju, ako dobrú katolíčku, trápilo, čo s ním bude po smrti. Tak sa začala horlivo modliť za jeho obrátenie a nahovorila svoju staršiu sestru, aby išla za kňazom a požiadala ho o odsľúženie svätej omše za obrátenie tohto človeka. O niekoľko dní sa z novín dozvedela, že zločinec sa pred popravou obrátil. Tým dievčaťom bola svätá Terezka Ježiškova.

My sa tiež prakticky denne z médií dozvedáme o ľuďoch, ktorým nič nie je sväté a v prázdnote svojej duše páchajú zlé skutky. Terezka nám radí, aby sme namiesto rozhorčovania, nadávania a pohoršovania sa nad ich skutkami, zahrňali ich do svojich modlitieb. A aj keď sa oficiálne nedozvieme o ich obrátení, môže nás tešiť, že naša modlitba nebude márna.

Skúsme týchto ľudí aj v nastávajúcom týždni vkladať do modlitieb, čo tiež bude jedna z foriem nášho apoštolátu.

sv. Joachima a Anny

**Po noci úsvit prichádza,
za ním hneď zora žiarivá;
to východ slnka predchádza
a svetlom náš svet obmýva.**

**Kristus je slnko svätosti,
zornica Matka milosti,
Anna zas úsvit nádeje,
čo tmy zákona rozženie.**

**Anna, si vzácny koreň ten
a onen spásonosný kmeň,
čo vydal sviežu ratolesť
a tá plod – Krista bude niesť.**

**Rodička matky Kristovej
a otec dcéry bez hriechu,
proste, nech všetci máme
v nej milosrdenstvo, útechu.**

**Ježišu, z Panny zrodený,
sláva ti, Bože útechy;
Otcovi, Duchu Svätému
nech sa česť vzdáva naveky.
Amen.**

Kúsok pre mamy

Keď si sklúčená.

Svätá Lucia

Svätá Lucia žila v rokoch 284-304 v sicílskom meste Syrakúzy. Zomrela mučeníckou smrťou počas Diokleciánovho prenasledovania kresťanov. Je patrónkou elektrikárov a očných lekárov a ochrankyňou pred slepotou a očnými chorobami.

Nedávno som začula, ako sa jedna kolegyňa pýtala druhej, ako sa má. Opýtaná unavene odvetila: „Ako vždy - snažím sa prežiť.“ O pár minút neskôr odpovedala takisto niekomu inému.

I keď nemusíme byť až také pochmúrne, občas môžu naše slová vyznieť rovnako negatívne. Ako často sa iným môže zdať, že sme nespokojné, nevďačné a negativistické? Pravdepodobne oveľa častejšie, než by sme si o sebe rady namýšľali.

Ako kresťania sme povolani byť svetlom sveta. Iste, že nemôžeme po celý čas kypieť šťastím a sršať optimizmom, ale naša nádej, pokoj a radosť v Kristovi by mali byť zjavné ľuďom okolo nás a mali by pôsobiť ako zdroj svetla v temnom svete.

Meno Lucia znamená „svetlo“. Svätá Lucia bola mladou mučenicou ranej kresťanskej doby, ktorá stála za svojou vierou uprostred temnoty prenasledovania.

Keď preto cítime, že naše svetlo vyhasína a v našom mini sa rozmáha sklúčenosť, možno by sme mohli skúsiť poprosiť o pomoc svätú Luciu.

Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť v

vo tmách, ale bude mať svetlo života.

Jn 8.12

**Svätá Lucia,
prosím, oroduj za mňa,
aby som dokázala byť odrazom
svetla v tienistom svete.**

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Zastupovanie:

Počas mojej neprítomnosti pre potreby zaopatrenia chorých sv. sviatostami alebo vykonanie pohrebných obradov, ma bude zastupovať vdp. JUDr. ICLic. Branislav Trubač, farár v Budmericiach.
(telefón: 0918 650 744)

Spomienka na sv. Joachima a Annu:

V časovej blízkosti spomienky na sv. Joachima a Annu sme zvykli sláviť sv. omšu pri Kaplnke sv. Anny.

Vzhľadom na isté nebezpečenstvo padania omietky a narušenej statiky kaplnky, tento raz budeme sláviť sv. omšu vo farskom kostole Najsvätejšej Trojice.

Chystajú sa rekonštrukčné práce na kaplnke.

Máme nádej, že v budúcom roku 2025 sa nám podarí sláviť sv. omšu už tam, na Polianke.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 75 – 100.

Púť do Šaštína na blahorečenie Janka

Havlika:

V sobotu 31.8.2024 o 10:00 hod. bude počas sv. omše v Šaštíne Ján Havlík vyhlásený za blahoslaveného. Máme už dohodnutý autobus. Tí, ktorí budete putovať, prihláste sa v sákrstii kostola.

Sväté omše v 17. týždni cezročného obdobia (B)

28. VII. 16. Nedeľa cezročného obdobia (B)

08:00 Za ě Martu Tekulovú (1. mesiac od smrti)

Lektor: Vráblová Radakovičová

11:00 Za farníkov (sv. omša vo farskom kostole)

Lektor: Hajčková Šustová

Liturgický kalendár

22.VII. pondelok	sv. Márie Magdalény, Sviatok
23.VII. utorok	sv. Brigity, rehoľníčky, Patrónky Európy, Sviatok
24.VII. streda	sv. Šarbela Machlúfa, kňaza Lsp
25.VII. štvrtok	sv. Jakuba, apoštola, Sviatok
26.VII. piatok	sv. Joachima a Anny, rodičov Preblahoslavenej Panny Márie Sp
27.VII. sobota	sv. Gorazda a spoločníkov, Sp

Slovo na dnes

Ako na to

Uvedomujem si, že pre tento krok je dôležité, aby som sa snažil byť v kontakte so svojimi citmi. Jednoducho povedané, aby som bol Úprimný sám k sebe: ak mám v srdci hnev, tak ho pomenovať, ak radosť, tak ju prijať, ak záviť, tak ju spracovať a podobne. Lebo city, ktoré si nechcem priznať, pôsobia ako plot pred vstupom do intimity svojho vnútra, kde sa chcem stretnúť s Pánom svojho srdca. A ploty môžu byť občas dosť vysoké a hrubé.

Aj teraz môžem znovu a znovu text čítať a snažiť sa nevyberať neho vopred to, čo sa mi páči. Otvorím sa aj detailom v ňom. No nebudem čakať horibilné veci. Skôr celou bytosťou čestne stojím pred celým textom: vnímam ho dnes, chápem ho, prečítujem, spájam ho s celým svojím ja.

Aktualizácia každého biblického textu sa začína v prvom rade snahou správne pochopiť to, čo ním chcel svätopisec povedať. O to sme sa snažili v predchádzajúcej etape. Teraz nasleduje jeho aktualizácia v kultúre, v ktorej žijem - čiže pretransformovanie biblického textu do okolností, štýlu, spôsobov i reči doby, v ktorej ho čítam. A napokon ide o existenciálnu transformáciu biblického textu, čiže čo znamená pre mňa tu a teraz.

Čo robiť

Snažím sa z vybraného úryvku tešiť, najesť, povzbudiť, posilniť sa. Prežívam ho. Môžem si pripomenúť slová proroka Jeremiáša: „Našli sa tvoje reči a ja som ich zjedol. Tvoje slovo sa stalo radosťou a potešením môjho srdca, lebo nosím tvoje meno, Pane Bože zástupov.“ Opäť nepredbieham a nevzťahujem text okamžite na seba, ale už neostávam voči nemu indiferentný. Pokúsím sa ísť poza úryvok, a to tak, že hľadám jeho pointu, veľký obraz, súvislosti a, obrazne povedané, znova ho prekopávam. Zároveň sa opakovane pýtam: „Čo mi chceš, Pane, povedať?“ Len pomaly, jemne začínam vzťahovať text na seba, ale tak, aby som nezostal sústredený na svoje „ja“, lebo je to Pán, ktorý ma chce premieňať.

V tejto etape je dobré usilovne ako včela hľadať, z ktorej vety, slova ako kvetu, ktorý som našiel, sa môžem potešiť, vysať z neho jeho sladkosť alebo silu. Práve teraz je najdôležitejšie nepreskočiť hneď či priprýchlo k morálnemu aspektu biblického textu. Skôr v ňom hľadať to, čo môže posilniť moju krehkú vieru a vzťah s Pánom. Až keď moje spojivo viery s Bohom zosilnie, vtedy sa s jeho pomocou a láskou môžem pozrieť aj na menej ružové stránky svojho života. Ale ak ešte nie som pripravený, nemusím. Nie, nejde tu o zmäkčilosť, ale o reálne uznanie vlastnej krehkosti a prevenciu pred znechuteným zavretím Písma, ktorým ma občas chce Zlý riadne vyplašiť.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Môžem zhréšiť, veď sa vyspovedám

V akomsi komentári v médiách som zachytil uštipačnú poznámku: „Vy katolíci ste všetci jedna banda farizejská, myslíte si, že sa celý týždeň môžete správať ako hovädá, veď sa potom v nedeľu ukážete v kostole, pošuškáte niečo farárovi do ucha, hodíte niečo do pokladničky a pokračujete podobne ďalší týždeň, akoby sa nechumelilo, a ešte si dovoľujete moralizovať a prikazovať druhým, čo môžu a čo nie.“ No, neviem, akých katolíkov poznal dotyčný ale keby niekto takto pristupoval k svojmu duchovnému životu, nemá nič spoločné ani s kresťanstvom, ani s katolíctvom. Dobré, možno to komentátor trochu prehnal, ale predsa... neexistuje nebezpečenstvo akéhosi

podvedomého vzorca správania v štýle „teraz mám chuť urobiť niečo, o čom viem, že je to hriech, že sa to nemá, ale veď potom sa z toho vyspovedám?“

Povedzme si najprv, čo je svätá spoveď, nazývaná aj sviatosť zmierenia. Je to prevzácny dar milosti od Boha, prostredníctvom ktorej nám poskytuje istotu, že prijíma našu ľútosť nad spáchaným zlom a že nám odpúšťa. Ústami kňaza, spovedníka, sa nám Boh prihovára ako Sudca, ktorý posudzuje vážnosť hriechu, ako Lekár, ktorý lieči spôsobené duchovné zranenie, ako Učiteľ, ktorý nás učí, ako sa vyhýbať zlu a bojovať s ním, aj ako Priateľ, ktorý nám znova otvára svoju náruč, berie nás za ruku a vedie cestou k večnému životu. Spoveď je teda akýsi záchranný pás či záchranné lano a človek, ktorý v búrke života spadol cez palubu svojej životnej lodičky a topí sa v hriechu, sa ho môže vždy pevne chytiť a dostať sa s jeho pomocou bezpečne na palubu. Týka sa to najmä situácie ťažkých, smrteľných hriechov. Pri všedných hriechoch a slabostiach, z ktorých sa spovedáme, svätá spoveď možno nie je nevyhnutne chvíľou akéhosi dramatického životného obrátenia či rekonštrukcie ako po vážnej havárii. Skôr by sme ju mohli prirovnať k pravidelnej kontrole, aktualizácii a reštartu nášho duchovného života, ak nechceme, aby nám ochladol či zamrzol, prípadne aby sa nám zrútil systém.

Kristus nás vykúpil svojím umučením, obetou na kríži. Vo sviatosť pokánia predstupujeme obrazne pred jeho kríž, prosíme ho, aby nám znova odpustil a uznávame tým, že sme ho vlastne my bičovali svojimi ťažkými hriechmi, že naše dobrovoľné ťažké hriechy sú akoby trními na jeho korune. Dokonca prosíme nebeského Otca o odpustenie práve pre Kristom preliatu krv na kríži. Veď po vyznaní hriechov hovoríme: „Bože môj, celým srdcom Ťa milujem, a preto veľmi ľutujem, že som Ťa hriechmi urazil. Chcem sa naozaj polepšiť a hriechu sa chrániť. Otče, odpusť mi pre krv Kristovu.“

Mohol by som azda pred neho takto predstúpiť, mohol by som naozaj úprimne vysloviť tieto slová, keby som si už dopredu hovoril: „Dnes mi teda odpusť, Pane Ježišu, ale... len tak medzi nami... zajtra plánujem zatĺcť ďalší kliniec do jednej z tvojich rán. Veď o nič nejde, znova Ťa odprosím a všetko bude OK?!“ Keby som svoj život prežíval v tejto mentalite, v podstate by som žil v stave ťažkého hriechu proti Svätému Duchu a opovážlivo sa spoliehal na Božie milosrdenstvo. Niekto na to môže zareagovať slovami: „Otče, ja sa poznám, celý život sa spovedám z tých istých hriechov...“ V poriadku, ja sa tiež celý život umývam od tej istej špiny, beriem si aj čisté ponožky a nečakám, kým mi zhnijú na nohe. Pri práci sa človek uľúfa. Kráčať som po chodníku, no auto ma aj tak ofkalo. To však neznamená, že sa vyvážam v každej mláke na ceste a poviem si, že to nič, lebo zajtra sa predsa osprchujem.

Mám doma lekárníčku a už som ju neraz použil. Popálil som sa na sporáku a mám v nej masť na popáleniny, porezal som sa nožikom a mám obväz, pichla ma včela a použil som kortizónovú masť. Ako dobre, že je poruke. Vôbec to však neznamená, že si nabudúce sadnem na rozpálený sporák, pretože z neho lepšie vidím cez okno, že strčím prsty do krájača, lebo sa mi nechce strihať nechty nožnicami, alebo že vopchám hlavu do včelieho úľa, aby som spočítal, či sa už vrátili všetky včely. Prečo nie, veď mám doma lekárníčku!

Takže si to zhrňme. My katolíci si naozaj nemyslíme, že sa celý týždeň môžeme správať ako hovädá a že stačí, keď sa potom raz za čas ukážeme v kostole, pošuškáme niečo farárovi do uška a hodíme niečo do pokladničky. Vieme, že sme slabí ľudia, pokorne uznávame, že napriek našej dobrej vôli a opakovaným predsavzatiam nedokážeme vždy a vo všetkom nasledovať Ježišov príklad a príkaz. Vieme však aj to, že on, ktorý dobre pozná nás, našu snahu, pády aj úprimnú ľútosť a predsavzatie, nám nikdy neodoprie svoje milosrdenstvo. Vždy nám otvorí svoju odpúšťajúcu náruč ako bezpečný prístav.

Cyril Vasiľ „A teraz čo? II“

Na minútku

Prítomnosť

Jedna spolusestra mi povedala, že spolu s ďalšími sestrami našli v Bombaji na ulici muža a priniesli ho do nášho domu.

Máme tam veľké priestory, ktoré sme dostali do daru a prestavali sme ich na útulok pre nevyliciteľne chorých.

Sestry sa o toho muža dobre postarali. S láskou a dôstojne ho ošetrili. Hneď si všimli, že na chrbte už nemal ani kožu, ani mäso. Mal ho úplne rozozratý.

Keď ho umyli, uložili ho do postele. Sestra tvrdila, že nikdy nevidela takú radosť, aká vyžarovala z tváre toho muža. Opýtala som sa jej:

„Povedz, čo si cítila, keď ste odstránili z jeho tela červy?“

Pozrela sa na mňa a odvetila: „Nikdy predtým som necítila prítomnosť Krista.“

Nikdy som skutočne neverila v Ježišovo slovo: ‚Bol som hladný‘ a: ‚Mne ste to urobili.‘ V tej chvíli som však vnímal Ježišovu prítomnosť v tomto mužovi a mohla som ho vidieť v jeho tvári“ (Matka Tereza).

Bruno Ferrero „Ľudia ktorí lietali“

Zamyslenia

1. ČO A KOHO HĽADÁTE ?

Jn 1, 38; Jn 20,15

Uvažujem: Učenci aj Mária Magdaléna sa stretajú s Ježišom.

Pred jeho zmŕtvychvstaním aj po ňom zaznieva od Ježiša tá istá otázka: Čo hľadáte? Koho hľadáte?

Pán Ježiš teraz túto otázku kladie aj nám. Aj mňa sa sputuje: Čo hľadáš? Koho hľadáš?

V evanjeliu je to prvá Ježišova otázka. Bol by som veľmi rád, keby som na túto otázku v každej chvíli svojho života mohol pravdivo povedať: Ježišu, hľadám teba.

Aj teraz hľadám teba. Viem však, že mi túto otázku nedávaš preto, aby si počul odpoveď mojich úst. Chceš odpoveď môjho srdca, ba odpoveď celého môjho života.

Otázkou Koho hľadáš? ma voláš usporiadať si svoj život.

Chceš mi pomôcť, aby som si urobil jasno vo svojom živote. Chceš, aby som sa zahľadel na svoj každodenný život a z neho vyčítal, o čom svedčí. Môžem aj potom pravdivo povedať, že hľadám teba, že mi ide predovšetkým o teba, že si mojím Pánom a Bohom? Alebo mám iných svojich bohov, ktorí určujú moje myslenie, slová a

skutky? Bohom sa mi dokonca môže stať moje vlastné ja, moje názory, záujmy či môj strach...

Aké dôležité je stále si oživovať svoje rozhodnutie - vždy a vo všetkom hľadať teba, Ježišu. Aké dôležité je voliť si ťa znova a znova za svojho Pána, ktorého chcem a mám čím viac poznať, milovať a nasledovať. Ďakujem ti, že ma k tomu vedieš aj otázkou: Čo a koho hľadáš?

Touto otázkou sa ma zároveň sputuješ na cieľ a zmysel môjho života.

V čom vidím cieľ a zmysel svojho života? Aké sú priority môjho života?

Hľadať a nachádzať Boha vo všetkom - takto vyjadril svätý Ignác z Loyoly, tomu sa chcem učiť aj ja.

Pre apoštolov a pre Máriu Magdalénu tvoja otázka nebola len otázkou, ale aj pozvaním osvedčiť sa, kým si vlastne pre nich, aký je ich osobný vzťah k tebe. To je podstatné a rozhodujúce aj pre mňa. Overiť si, ale aj posilniť a oživiť svoj osobný vzťah k tebe, veď som povolaný byť s tebou, žiť s tebou.

Apoštolov si pozval k osobnej skúsenosti: *Podďte a uvidíte!* Magdalénu si učil skusovať ťa v službe bratom a sestram. Treba sa pripojiť k tebe, aby som spoznal, kým si a kým si pre mňa osobne.

Keď srdce prestáva pravidelne biť alebo strácame pravidelný dych, vieme, že sme v ohrození života. A čomu sa vystavujeme, ak zanedbávame pravidelnosť v modlitbe, v čítaní, počúvaní a zachovávaní Božieho slova atď.?

Čo a koho hľadáš?

Touto otázkou ma Ježiš vedie k pravdivosti života, ktorý žijem. Chce, aby som si zistil, či mi v mojich vzťahoch, v mojich rozhodnutiach, v mojich sebazapreniach, v mojej službe ide o Ježiša, alebo iba o seba samého a o moje záujmy.

Tu môžeme veľmi rýchlo podliehať sebaklamu, tak ľahko si mýlime lásku so sebeckom, svoje záujmy s Ježišovými záujmami, svoje myslenie s jeho myslením, až nás musí zastaviť a povedať: *Nemáte zmysel pre Božie veci, len pre ľudské. Nehľadáte ma preto, kým som, ale preto, že máte z toho výhody.*

Sputujem sa: Ježišu, hľadám teba, alebo hľadám seba samého? Ako prežívam svoje stretnutia s tebou v modlitbe, v Božom slove, v Eucharistii, vo svojich blížnych? K čomu ma vedú moje stretnutia s tebou? Sú osobné, alebo formálne? Možno v nich nájsť srdce, lásku, alebo sú iba povinnosťou?

Sú pravidelné, alebo im chýba pravidelnosť? Ježišu, je moje hľadanie teba úprimné, pravdivé, čisté, nesebecké?

Modlím sa: Ježišu, prosím ťa, nauč ma z lásky ťa hľadať a nachádzať. Nauč ma hľadať ťa pre lásku k tebe a pre život s tvojou láskou.

Nikdy nedopušť, aby ma niečo odlúčilo od teba.

Nikdy nedopušť, aby som ťa prestal hľadať.

Viem, že môj život spočíva v ustavičnom hľadaní a nachádzaní teba. Pomáhaj mi, prosím, aby bolo pravdou, že hľadám a nachádzam teba, že žijem hľadaním a nachádzaním teba.

Zapišem si: Mojou konkrétnou odpoveďou na Ježišovu otázku bude...

Kateřina Lachmanová „Kotva nádeje“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku